ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 20ής Μαΐου 2014*

«Κοινοτικό σήμα — Διαδικασία ανακοπής — Αίτηση καταχωρίσεως του εικονιστικού σημείου “ARIS” ως κοινοτικού σήματος — Προγενέστερο κοινοτικό εικονιστικό σήμα “ARISA ASSURANCES S.A.” — Σχετικός λόγος απαραδέκτου — Κίνδυνος συγχύσεως — Ομοιότητα των σημείων — Συνύπαρξη προγενέστερων σημάτων στην αγορά — Αρχή του αμερικανικού δικαίου καλούμενη “Morehouse defense” — Άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009»

Στην υπόθεση T-247/12,

Argo Group International Holdings Ltd, με έδρα το Hamilton, Βερμούδες (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενη από τη R. Hoy, και τους S. Levine και N. Edbrooke, solicitors,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), εκπροσωπούμενου από τον L. Rampini,

καθού,

αντίδικος κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ και παρεμβαίνουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου:

Arisa Assurances SA, με έδρα το Λουξεμβούργο (Λουξεμβούργο), εκπροσωπούμενη από τον H. Bock, δικηγόρο,

με αντικείμενο προσφυγή κατά της αποφάσεως του δευτέρου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ της 9ης Μαρτίου 2012 (υπόθεση R 193/2011-2), σχετικά με διαδικασία ανακοπής μεταξύ της Arisa Assurances SA και της Argo Group International Holdings Ltd,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. E. Martins Ribeiro, πρόεδρο, S. Gervasoni (εισηγητή) και L. Madise, δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 6 Ιουνίου 2012,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως του ΓΕΕΑ, το οποίο κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 21 Σεπτεμβρίου 2012,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως της παρεμβαίνουσας, το οποίο κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 3 Σεπτεμβρίου 2012,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα απαντήσεως, το οποίο κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 18 Δεκεμβρίου 2012,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα ανταπαντήσεως της παρεμβαίνουσας, το οποίο κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 3 Απριλίου 2013,

έχοντας υπόψη ότι οι διάδικοι δεν υπέβαλαν αίτημα περί ορισμού ημερομηνίας για τη διεξαγωγή επ' ακροατηρίου συζητήσεως εντός της προθεσμίας ενός μηνός από της κοινοποιήσεως της περατώσεως της έγγραφης διαδικασίας και κρίνοντας επομένως, κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και κατ' εφαρμογή του άρθρου 135α του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ότι πρέπει να αποφανθεί χωρίς προφορική διαδικασία,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Στις 13 Νοεμβρίου 2008, η Art Risk Insurance and Information Services Corp. υπέβαλε αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος στο Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), βάσει του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 11, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε [αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 78, σ. 1)].

2 Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση είναι το εξής εικονιστικό σημείο:

3 Οι υπηρεσίες για τις οποίες ζητήθηκε η καταχώριση εμπίπτουν στην κλάση 36 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας για τη διεθνή ταξινόμηση προϊόντων και υπηρεσιών ενόψει καταχωρίσεως των σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί, και αντιστοιχούν στην ακόλουθη περιγραφή: «Ασφαλιστικές υπηρεσίες· σύνταξη ασφαλειών τίτλων στον τομέα των καλών τεχνών, πολιτιστικών μνημείων, αρχαιοτήτων και άλλων συλλεκτικών υλικών ατομικών περιουσιακών στοιχείων· υπηρεσίες διαχείρισης χρηματοπιστωτικών κινδύνων στους τομείς της τέχνης και των συναφών βιομηχανιών, συμπεριλαμβανομένων των μουσείων τέχνης, των ιδρυμάτων τέχνης, των πολιτιστικών και μη κερδοσκοπικών ιδρυμάτων, ιδιωτών συλλεκτών, καλλιτεχνών, εμπόρων έργων τέχνης και σχετικών με την τέχνη τραπεζικών, πιστωτικών, ασφαλιστικών, νομικών και μη κερδοσκοπικών παρόχων· υπηρεσίες διαχείρισης χρηματοπιστωτικών κινδύνων σε σχέση με άλλες μορφές ασφάλισης, συμπεριλαμβανομένης της ασφάλισης ακινήτων και ατυχήματος στον τομέα της τέχνης και των συναφών βιομηχανιών».

4 Η αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος δημοσιεύθηκε στο *Δελτίο κοινοτικών σημάτων* αριθ. 10/2009, της 23ης Μαρτίου 2009.

5 Η Art Risk Insurance and Information Services ήταν ήδη δικαιούχος του κοινοτικού λεκτικού σήματος «ARIS», το οποίο είχε καταχωρισθεί στις 12 Σεπτεμβρίου 2005.

6 Στις 18 Ιουνίου 2009, η παρεμβαίνουσα, Arisa Assurances SA, άσκησε, δυνάμει του άρθρου 41 του κανονισμού 207/2009, ανακοπή κατά της καταχωρίσεως του σήματος που αφορούσε η αίτηση, σε σχέση με τις υπηρεσίες που προαναφέρθηκαν στη σκέψη 3 της παρούσας αποφάσεως.

7 Η ανακοπή βασιζόταν στο κάτωθι προγενέστερο κοινοτικό εικονιστικό σήμα, το οποίο είχε κατατεθεί στις 8 Ιουλίου 1996 και καταχωρίσθηκε στις 18 Ιανουαρίου 2000 με αριθμό 307470, για «ασφαλίσεις και αντασφαλίσεις» της κλάσεως 36:

8 Ο λόγος που προβλήθηκε προς στήριξη της ανακοπής ήταν ο προβλεπόμενος στο άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009.

9 Στις 23 Νοεμβρίου 2010, το τμήμα ανακοπών δέχθηκε την ανακοπή και απέρριψε την αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος.

10 Στις 20 Ιανουαρίου 2011, η Art Risk Insurance and Information Services άσκησε, κατά της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών, προσφυγή ενώπιον του ΓΕΕΑ δυνάμει των άρθρων 58 έως 64 του κανονισμού 207/2009.

11 Στις 3 Μαρτίου 2011, η Art Risk Insurance and Information Services ζήτησε να καταχωριστεί ότι μεταβίβασε στην Argo Group International Holdings Ltd (στο εξής: Argo Group ή προσφεύγουσα) την αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος. Η μεταβίβαση καταχωρίσθηκε στο μητρώο κοινοτικών σημάτων στις 4 Μαρτίου 2011.

12 Με απόφαση της 9ης Μαρτίου 2012 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), το δεύτερο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ απέρριψε την προσφυγή. Ειδικότερα, το δεύτερο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ έκρινε παραδεκτή την προσφυγή της Art Risk Insurance and Information Services, μολονότι δεν είχε ασκηθεί από την Argo Group, δικαιούχο της αιτήσεως καταχωρίσεως σήματος, δεδομένου ότι η μεταβίβαση του αιτήματος καταχωρίσεως σήματος στην Argo Group δεν είχε καταχωρισθεί στο μητρώο κοινοτικών σημάτων πριν από τις 20 Ιανουαρίου 2011, ημερομηνία καταθέσεως του δικογράφου της προσφυγής (σημεία 17 έως 23 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Όσον αφορά τον κίνδυνο συγχύσεως μεταξύ των δύο αντιπαρατιθέμενων σημείων, πρώτον, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι το ενδιαφερόμενο κοινό αποτελείτο τόσο από το ευρύ κοινό, το οποίο έχει τη συνήθη πληροφόρηση και είναι ευλόγως προσεκτικό και ενημερωμένο, όσο και από εξειδικευμένους καταναλωτές που επιδεικνύουν αυξημένη προσοχή (σημεία 45 και 46 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Δεύτερον, το τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ εκτίμησε ότι οι υπηρεσίες στις οποίες αναφερόταν η αίτηση καταχωρίσεως ήταν πανομοιότυπες ή παρόμοιες με εκείνες που αφορούσε το προγενέστερο σήμα (σημεία 47 και 48 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Τρίτον, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι τα αντιπαρατιθέμενα σημεία ήταν γενικώς παρόμοια, καθόσον τα διακριτικά και κυρίαρχα στοιχεία τους, «aris» στο σήμα του οποίου η καταχώριση εζητείτο και «arisa» στο προγενέστερο σήμα, ήταν σχεδόν ίδια οπτικώς και όλως παρεμφερή ηχητικώς (σημεία 49 έως 55 και 58 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Συνεπώς, κατέληξε, όπως και το τμήμα ανακοπών, στο συμπέρασμα ότι υφίστατο κίνδυνος συγχύσεως (σημείο 58 της προσβαλλομένης αποφάσεως), απορρίπτοντας το επιχείρημα περί συνυπάρξεως στην Ευρωπαϊκή Ένωση των δύο επίμαχων σημείων (σημεία 25 έως 28 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

Αιτήματα των διαδίκων

13 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει ή να μεταρρυθμίσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

— να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα.

14 Το ΓΕΕΑ ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

15 Η παρεμβαίνουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη ή, επικουρικώς, ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επί του παραδεκτού

16 Η παρεμβαίνουσα υποστηρίζει ότι η υπό κρίση προσφυγή δεν πληροί τις απαιτήσεις του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, καθόσον στο δικόγραφο της προσφυγής δεν μνημονεύεται καμία συγκεκριμένη νομική διάταξη την οποία, κατά την προσφεύγουσα, παρέβη το τμήμα προσφυγών.

17 Υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, δεν απαιτείται από τον διάδικο να αναφέρει ρητώς τις διατάξεις στις οποίες θεμελιώνει τους λόγους προσφυγής του. Αρκεί να εκτίθενται στο δικόγραφο της προσφυγής με επαρκή σαφήνεια το αντικείμενο του αιτήματος του εν λόγω διαδίκου, καθώς και τα κύρια πραγματικά και νομικά στοιχεία στα οποία αυτό βασίζεται [βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 15ης Ιανουαρίου 2013, T-451/11, Gigabyte Technology κατά ΓΕΕΑ — Haskins (Gigabyte), σκέψη 28 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία], όπερ συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση.

18 Συγκεκριμένα, προκύπτει με επαρκή σαφήνεια από το δικόγραφο της προσφυγής ότι η προσφεύγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 207/2009, καθόσον υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι τα αντιτιθέμενα σημεία ήταν παρόμοια και ότι, συνεπώς, υφίστατο κίνδυνος μεταξύ τους συγχύσεως. Εξάλλου, η προσφεύγουσα μνημονεύει ρητώς την επίμαχη διάταξη στο υπόμνημα απαντήσεως.

19 Επιπροσθέτως, η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας είναι επαρκώς σαφής και ακριβής, ώστε να είναι δυνατόν τόσο για το ΓΕΕΑ και για την παρεμβαίνουσα να προπαρασκευάσουν την άμυνά τους όσο και για το Γενικό Δικαστήριο να ασκήσει τον δικαστικό του έλεγχο (βλ., κατ' αυτή την έννοια, την προπαρατεθείσα απόφαση Gigabyte, σκέψη 29 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Συγκεκριμένα, το ΓΕΕΑ και η παρεμβαίνουσα αμφισβητούν το σύνολο των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας, και μάλιστα το ΓΕΕΑ αναφέρθηκε ρητώς με το υπόμνημά του αντικρούσεως σε λόγο ακυρώσεως ο οποίος αφορά παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 207/2009.

20 Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί η προβληθείσα από την παρεμβαίνουσα ένσταση απαραδέκτου και να εξετασθεί το βάσιμο του μοναδικού λόγου ακυρώσεως που προβλήθηκε από την προσφεύγουσα, σχετικά με παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009.

Επί της ουσίας

21 Κατά το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009, κατόπιν ανακοπής του δικαιούχου προγενέστερου σήματος, το αιτηθέν σήμα δεν γίνεται δεκτό για καταχώριση εάν, λόγω του ταυτοσήμου ή της ομοιότητάς του με το προγενέστερο σήμα και του ταυτοσήμου ή της ομοιότητας των προϊόντων ή υπηρεσιών που προσδιορίζουν τα δύο σήματα, υπάρχει κίνδυνος συγχύσεως του κοινού της εδαφικής περιοχής στην οποία απολαύει προστασίας το προγενέστερο σήμα. Ο κίνδυνος συγχύσεως περιλαμβάνει και τον κίνδυνο συσχετίσεως με το προγενέστερο σήμα.

22 Κατά πάγια νομολογία, κίνδυνος συγχύσεως υφίσταται όταν το κοινό ενδέχεται να σχηματίσει την πεποίθηση ότι τα σχετικά προϊόντα ή υπηρεσίες προέρχονται από την ίδια επιχείρηση ή από οικονομικώς συνδεόμενες μεταξύ τους επιχειρήσεις. Κατά την ίδια νομολογία, ο κίνδυνος συγχύσεως πρέπει να εκτιμάται σφαιρικώς, αναλόγως του τρόπου που το οικείο κοινό αντιλαμβάνεται τα σχετικά σήματα και προϊόντα ή υπηρεσίες και λαμβανομένων υπόψη όλων των σχετικών παραγόντων της συγκεκριμένης περιπτώσεως, ιδίως δε της αμφίδρομης σχέσεως μεταξύ της ομοιότητας των σημείων και της ομοιότητας των προϊόντων ή υπηρεσιών που αυτά προσδιορίζουν [βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 9ης Ιουλίου 2003, T-162/01, Laboratorios RTB κατά ΓΕΕΑ - Giorgio Beverly Hills (GIORGIO BEVERLY HILLS), Συλλογή 2003, σ. II-2821, σκέψεις 30 έως 33 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

Επί του ενδιαφερόμενου κοινού

23 Κατά πάγια νομολογία, στο πλαίσιο της σφαιρικής εκτιμήσεως του κινδύνου συγχύσεως, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη ο μέσος καταναλωτής της οικείας κατηγορίας προϊόντων, ο οποίος έχει τη συνήθη πληροφόρηση και είναι ευλόγως προσεκτικός και ενημερωμένος. Πρέπει επίσης να λαμβάνεται υπόψη ότι το επίπεδο της προσοχής του μέσου καταναλωτή είναι δυνατόν να μεταβάλλεται σε συνάρτηση με την κατηγορία των επίμαχων προϊόντων ή υπηρεσιών [βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 13ης Φεβρουαρίου 2007, T-256/04, Mundipharma κατά ΓΕΕΑ - Altana Pharma (RESPICUR), Συλλογή 2007, σ. II-449, σκέψη 42 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

24 Με την προσβαλλόμενη απόφαση, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι το ενδιαφερόμενο κοινό στην προκειμένη περίπτωση αποτελείτο τόσο από μέσους αποδέκτες ασφαλιστικών υπηρεσιών, οι οποίοι έχουν τη συνήθη πληροφόρηση και είναι ευλόγως προσεκτικοί και ενημερωμένοι, όσο και από εξειδικευμένους καταναλωτές, όπως οι έμποροι έργων τέχνης και οι ασχολούμενοι με νομικά και φορολογικά ζητήματα φορείς, των οποίων το επίπεδο προσοχής είναι υψηλότερο (σημεία 45 και 46 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Στο πλαίσιο της αναλύσεώς του περί του κινδύνου συγχύσεως, το τμήμα προσφυγών κατέληξε στο συμπέρασμα ότι πράγματι υφίστατο τέτοιος κίνδυνος, ερειδόμενο στην «ατελή ανάμνηση» των επίμαχων σημείων που εντυπώθηκε στη μνήμη του ενδιαφερόμενου κοινού, συμπεριλαμβανομένων των καταναλωτών που επιδεικνύουν αυξημένη προσοχή (σημείο 58 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

25 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον παρέβλεψε, με το συμπέρασμά του σχετικά με τον κίνδυνο συγχύσεως, τον αυξημένο βαθμό προσοχής του εξειδικευμένου καταναλωτή των υπηρεσιών που προσδιορίζονται από το σήμα του οποίου η καταχώριση ζητείται. Κατ' αυτήν, οι διαφορές μεταξύ του υπάρχοντος βαθμού προσοχής μεταξύ του ενδιαφερόμενου κοινού των υπηρεσιών αυτών και του ενδιαφερόμενου κοινού των υπηρεσιών που καλύπτει το προγενέστερο σήμα αμβλύνουν τον κίνδυνο συγχύσεως.

26 Συναφώς, αφενός, πρέπει να επισημανθεί, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, ότι οι υπηρεσίες τις οποίες αφορά το προγενέστερο σήμα δεν προορίζονται μόνο για τον μέσο καταναλωτή γενικών ασφαλίσεων, όπως η ασφάλιση αυτοκινήτου ή ταξιδίου. Συγκεκριμένα, όπως ορθώς επισημαίνει το ΓΕΕΑ, δεδομένου ότι ουδέποτε έγινε επίκληση της προϋποθέσεως της ουσιαστικής χρήσεως του προγενέστερου σήματος, το σήμα αυτό προστατεύεται για το σύνολο των ασφαλίσεων και των αντασφαλίσεων όποια κι αν είναι η φύση του ασφαλιζόμενου αντικειμένου, και αυτό ανεξαρτήτως της πραγματικής χρήσεως του ως άνω σήματος, η οποία ενδεχομένως να περιορίζεται στα αυτοκίνητα και τα ταξίδια [βλ., κατ' αυτή την έννοια, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 16ης Ιουνίου 2010, T-487/08, Kureha κατά ΓΕΕΑ — Sanofi-Aventis (KREMEZIN), σκέψη 71]. Συνεπώς, αναλόγως προς το ασφαλιζόμενο αντικείμενο, οι υπηρεσίες που καλύπτει το προγενέστερο σήμα μπορεί να προορίζονται είτε για το ευρύ κοινό είτε για πιο εξειδικευμένους καταναλωτές.

27 Από την άλλη πλευρά, μολονότι ορισμένες υπηρεσίες ασφαλίσεως στις οποίες αναφέρεται η αίτηση καταχωρίσεως σήματος αφορούν πράγματι καταναλωτές περισσότερο εξειδικευμένους στον τομέα της τέχνης, εντούτοις ο κατάλογος των επίμαχων υπηρεσιών περιλαμβάνει επίσης γενικώς τις ασφαλιστικές υπηρεσίες, οι οποίες απευθύνονται στο ευρύ κοινό.

28 Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι οι υπηρεσίες τις οποίες αφορούν τα δύο αντιπαρατιθέμενα σήματα απευθύνονται στο ίδιο ενδιαφερόμενο κοινό, το οποίο αποτελείται τόσο από το ευρύ κοινό όσο και από επαγγελματίες της τέχνης.

29 Σε αυτή την περίπτωση, κατά πάγια νομολογία, όσον αφορά την εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως, πρέπει να ληφθεί υπόψη το τμήμα του κοινού που επιδεικνύει τον χαμηλότερο βαθμό προσοχής [βλ., κατ' αυτή την έννοια, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 2011, T-220/09, Ergo Versicherungsgruppe κατά ΓΕΕΑ — Société de développement et de recherche industrielle (ERGO), σκέψη 21 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

30 Κατά συνέπεια, ακόμα κι αν υποτεθεί ότι το τμήμα προσφυγών δεν έλαβε υπόψη τους καταναλωτές που επιδεικνύουν αυξημένη προσοχή, τούτο δεν θα μπορούσε να του προσαφθεί στην προκειμένη περίπτωση.

31 Συνεπώς, το τμήμα προσφυγών δεν υπέπεσε σε πλάνη ούτε κατά τον προσδιορισμό του ενδιαφερόμενου κοινού στην προκειμένη περίπτωση ούτε κατά τον τρόπο που το έλαβε υπόψη του στο πλαίσιο της εκτιμήσεως του κινδύνου συγχύσεως.

Επί της ομοιότητας των σημείων

32 Κατά πάγια νομολογία, η σφαιρική εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως πρέπει, όσον αφορά την οπτική, ηχητική ή εννοιολογική ομοιότητα των αντιπαρατιθέμενων σημείων, να στηρίζεται στη συνολική εντύπωση που δημιουργούν τα εν λόγω σημεία, λαμβανομένων υπόψη, ιδίως, των διακριτικών και κυρίαρχων στοιχείων τους. Ο τρόπος με τον οποίο προσλαμβάνει τα σήματα ο μέσος καταναλωτής των οικείων προϊόντων ή υπηρεσιών έχει καθοριστική σημασία για τη σφαιρική εκτίμηση του εν λόγω κινδύνου. Συναφώς, ο μέσος καταναλωτής αντιλαμβάνεται συνήθως το σήμα ως ένα όλον και δεν υπεισέρχεται στην εξέταση των διαφόρων λεπτομερειών του (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Ιουνίου 2007, C-334/05 P, ΓΕΕΑ κατά Shaker, Συλλογή 2007, σ. I-4529, σκέψη 35 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

33 Με την προσβαλλόμενη απόφαση, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι τα κυρίαρχα στοιχεία των αντιπαρατιθέμενων σημάτων ήταν τα λεκτικά στοιχεία «aris», για το σήμα του οποίου εζητείτο η καταχώριση, και «arisa», για το προγενέστερο σήμα. Περαιτέρω, έκρινε ότι τα στοιχεία «assurances s.a.» του προγενέστερου σήματος δεν ήταν κυρίαρχα λαμβανομένων υπόψη, πρώτον, της μικρότερης γραμματοσειράς τους, δεύτερον, της κατώτερης θέσεώς τους στο σήμα και, τρίτον, της ελλείψεως διακριτικού χαρακτήρα για μη αμελητέο αριθμό καταναλωτών, καθώς και του ότι τα στυλιστικά και

χρωματικά εφέ των δύο σημάτων δεν ήταν τόσο έντονα ώστε να αμβλύνουν τον κυρίαρχο χαρακτήρα των στοιχείων «aris» και «arisa» (σημεία 49 και 50 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Στο πλαίσιο της συγκρίσεως των αντιπαρατιθέμενων σημείων, το τμήμα προσφυγών διαπίστωσε ότι, από οπτικής απόψεως, τα στοιχεία «aris» και «arisa» ήταν σχεδόν πανομοιότυπα και ότι τα δύο σημεία διέφεραν μόνον ως προς το πρόσθετο γράμμα «a» και τα μη διακριτικά στοιχεία «assurances s.a.» του προγενέστερου σήματος, καθώς και ως προς τα στυλιστικά και χρωματικά εφέ (σημείο 52 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Εκτίμησε ότι τα αντιπαρατιθέμενα σημεία ήταν όλως παρεμφερή από ηχητικής απόψεως, δεδομένου ότι το σήμα του οποίου εζητείτο η καταχώριση και το προγενέστερο σήμα προφέρονταν, αντιστοίχως, «a-ris» και «a-ri-sa» και τα μη διακριτικά στοιχεία «assurances s.a.» δεν προφέρονταν (σημείο 53 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι ουδεμία εννοιολογική σύγκριση χωρούσε, καθόσον κανένα από τα επίμαχα σημεία δεν σήμαινε κάτι συγκεκριμένο στην κρίσιμη για την υπόθεση εδαφική περιοχή (σημείο 54 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Συνήγαγε δε εκ των ανωτέρω ότι τα αντιπαρατιθέμενα σημεία ήταν στο σύνολό τους παρόμοια (σημεία 55 και 58 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

34 Πρώτον, η προσφεύγουσα αμφισβητεί τον τρόπο με τον οποίο το τμήμα προσφυγών καθόρισε τα κυρίαρχα στοιχεία των αντιπαρατιθέμενων σημείων. Ειδικότερα, ότι, όσον αφορά τα εικονιστικά σήματα όπως τα επίμαχα, τα λεκτικά τους στοιχεία δεν είναι δυνατό να κυριαρχούν έναντι των εικονιστικών τους στοιχείων. Κατά μείζονα δε λόγο αφού η λέξη «aris» στερείται, εν προκειμένω, σημασίας.

35 Συναφώς, υπενθυμίζεται η πάγια νομολογία κατά την οποία, προκειμένου να εκτιμηθεί ο κυρίαρχος χαρακτήρας ενός ή περισσοτέρων συγκεκριμένων στοιχείων που συναποτελούν ένα σύνθετο σήμα, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη, μεταξύ άλλων, οι εγγενείς ιδιότητες εκάστου των συνθετικών στοιχείων σε σύγκριση με τις εγγενείς ιδιότητες των άλλων στοιχείων. Επιπλέον και επικουρικώς, μπορεί να λαμβάνεται υπόψη η σχετική θέση των διαφόρων συνθετικών στοιχείων στη διάταξη των στοιχείων του σύνθετου σήματος [αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου της 23ης Οκτωβρίου 2002, T-6/01, Matratzen Concord κατά ΓΕΕΑ - Hukla Germany (MATRATZEN), Συλλογή 2002, σ. II-4335, σκέψη 35, και της 23ης Νοεμβρίου 2010, T-35/08, Codorniu Napa κατά ΓΕΕΑ - Bodegas Ontañon (ARTESA NAPA VALLEY), Συλλογή 2010, σ. II-5405, σκέψη 35].

36 Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι ο καθορισμός του στοιχείου που κυριαρχεί στο πλαίσιο ενός σύνθετου σήματος προϋποθέτει την in concreto εκτίμηση των διαφόρων στοιχείων που συναποτελούν το σήμα και, συνεπώς, δεν εξαρτάται από τη φύση του επίμαχου σημείου, είτε αυτή είναι εικονιστική είτε λεκτική. Επομένως, τα εικονιστικά στοιχεία εικονιστικού σήματος δεν συνιστούν κατ' ανάγκην τα κυρίαρχα στοιχεία του.

37 Στην προκειμένη περίπτωση, το σημείο του οποίου η καταχώριση ζητείται συνίσταται στο λεκτικό στοιχείο «aris», γραμμένο με κεφαλαία γράμματα ανοιχτού γκρι χρώματος, χωρίς να αναπαριστώνται ορισμένα τμήματα των γραμμάτων της λέξεως.

38 Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η γραφική αναπαράσταση του λεκτικού στοιχείου «aris» δεν μπορεί να θεωρηθεί ως δεσπόζουσα στη συνολική εντύπωση του σήματος του οποίου ζητείται η καταχώριση. Πράγματι, πρόκειται απλώς για μια γραμματοσειρά η οποία έχει σκοπό να αναδείξει το λεκτικό στοιχείο «aris». Συνεπώς, ακόμη και αν, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, αυτή η γραφική αναπαράσταση προσδίδει στο επίμαχο σήμα εκλέπτυνση, γεννώντας έτσι μια αίσθηση επιτηδευμένης κομψότητας η οποία προσελκύει τους παράγοντες του κλάδου της τέχνης και ταιριάζει στο είδος των υπηρεσιών που αφορά η αίτηση καταχωρίσεως, το ενδιαφερόμενο κοινό θα έχει την τάση, προκειμένου να αναφερθεί στο επίμαχο σήμα, να προφέρει το στοιχείο «aris», και όχι να περιγράψει τη γραφική του αναπαράσταση. Επιπροσθέτως, το γεγονός ότι το στοιχείο «aris» στερείται σημασίας, όπως υπογραμμίζει η προσφεύγουσα, και συνεπώς κατά μείζονα λόγο δεν περιγράφει τις προσδιοριζόμενες υπηρεσίες, του προσδίδει στην προκειμένη περίπτωση έναν εγγενώς διακριτικό χαρακτήρα σε σχέση με τις ως άνω υπηρεσίες, με συνέπεια να ενισχύεται η κυρίαρχη θέση του στη

συνολική εντύπωση που προκαλεί το σημείο του οποίου ζητείται η καταχώριση ως σήματος [βλ., κατ' αυτή την έννοια, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, T-569/11, Gitana κατά ΓΕΕΑ — Teddy (GITANA), σκέψη 57 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

39 Όσον αφορά το προγενέστερο σήμα, αυτό αποτελείται καταρχήν από το λεκτικό στοιχείο «arisa», γραμμένο με κεφαλαία γράμματα χρώματος μπλε, με εξαίρεση τον βραχίονα του πρώτου «a», ο οποίος είναι γραμμένος με κόκκινο χρώμα. Το εν λόγω πρώτο λεκτικό στοιχείο υπέρκειται του δεύτερου λεκτικού στοιχείου, από το οποίο διαχωρίζεται με μία μπλε γραμμή, ήτοι το στοιχείο «assurances s.a.», γραμμένο με μικρότερα κεφαλαία γράμματα, επίσης μπλε χρώματος.

40 Επιβάλλεται λοιπόν το συμπέρασμα ότι το λεκτικό στοιχείο «assurances s.a.», λαμβανομένων υπόψη, αφενός, του μικρότερου μεγέθους του και, αφετέρου, της κατώτερης θέσεώς του σε σχέση με το στοιχείο «arisa», δεν είναι το κυρίαρχο στοιχείο στο πλαίσιο του προγενέστερου σήματος. Το ως άνω συμπέρασμα επιβεβαιώνεται από τον περιγραφικό χαρακτήρα που έχει το στοιχείο «assurances s.a.» σε σχέση με τις οικείες ασφαλιστικές υπηρεσίες [βλ., κατ' αυτή την έννοια, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 27ης Νοεμβρίου 2007, T-434/05, Gateway κατά ΓΕΕΑ — Fujitsu Siemens Computers (ACTIVY Media Gateway), σκέψη 47 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία]. Το ίδιο ισχύει και για τα εικονιστικά στοιχεία του προγενέστερου σήματος, όπως η γραμματοσειρά, το χρώμα και η υπογράμμιση, τα οποία, όπως τονίζει και η ίδια η προσφεύγουσα, από γραφιστικής πλευράς είναι απλά και από χρωματικής απόψεως συνηθισμένα. Συνεπώς, τα εν λόγω λεκτικά και εικονιστικά στοιχεία δεν μπορούν να κλονίσουν τον κυρίαρχο χαρακτήρα του λεκτικού στοιχείου «arisa», το οποίο είναι γραμμένο με μεγαλύτερους χαρακτήρες και υπέρκειται του έτερου λεκτικού στοιχείου.

41 Επομένως, το τμήμα προσφυγών δεν υπέπεσε σε πλάνη κατά τον καθορισμό των κυρίαρχων στοιχείων των αντιπαρατιθέμενων σημείων και το πρώτο επιχείρημα της προσφεύγουσας πρέπει, συνακόλουθα, να απορριφθεί.

42 Δεύτερον, η προσφεύγουσα προσάπτει στο τμήμα προσφυγών ότι δεν προέβη σε συνολική εκτίμηση των επίμαχων σημάτων και ότι, τόσο κατά την εξέταση της ομοιότητας των αντιτιθέμενων σημείων όσο και κατά τη συνεκτίμηση της ομοιότητας αυτής προκειμένου να αποφανθεί επί της υπάρξεως κινδύνου συγχύσεως, περιορίστηκε στο να συγκρίνει τα κυρίαρχα λεκτικά τους στοιχεία, ήτοι τις λέξεις «aris» και «arisa».

43 Πράγματι, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της ομοιότητας μεταξύ δύο σημάτων δεν επιτρέπεται να λαμβάνεται υπόψη μόνον ένα από τα στοιχεία που συναποτελούν το σύνθετο σήμα και να συγκρίνεται το επιμέρους αυτό στοιχείο με το άλλο σήμα. Αντιθέτως, κατά τη σύγκριση αυτή, έκαστο των αντιπαρατιθέμενων σημάτων πρέπει να εξετάζεται συνολικώς, χωρίς να αποκλείεται το ενδεχόμενο, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, στη συνολική εντύπωση την οποία προκαλεί το σύνθετο σήμα στην αντίληψη του ενδιαφερόμενου κοινού να κυριαρχούν ένα ή περισσότερα από τα στοιχεία που το απαρτίζουν (βλ. την προπαρατεθείσα απόφαση ΓΕΕΑ κατά Shaker, σκέψη 41 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Το κυρίαρχο στοιχείο μπορεί να αποτελέσει το μοναδικό κριτήριο για την εκτίμηση της ομοιότητας μόνο στην περίπτωση που όλα τα άλλα συνθετικά στοιχεία του σήματος είναι αμελητέα (προπαρατεθείσα απόφαση ΓΕΕΑ κατά Shaker, σκέψη 42, και απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Σεπτεμβρίου 2007, C-193/06 P, Nestlé κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 42). Τούτο συμβαίνει ιδίως στην περίπτωση που το επιμέρους στοιχείο και μόνον αυτό μπορεί να κυριαρχεί στην εικόνα του σήματος την οποία συγκρατεί στη μνήμη του το ενδιαφερόμενο κοινό και, επομένως, όλα τα υπόλοιπα στοιχεία που συναποτελούν το σήμα είναι αμελητέα στο πλαίσιο της συνολικής εντυπώσεως που προκαλεί το εν λόγω σήμα (προπαρατεθείσα απόφαση Nestlé κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 43).

44 Στην προκειμένη περίπτωση, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι ορισμένα από τα στοιχεία που συναποτελούν τα αντιπαρατιθέμενα σημεία είναι κυρίαρχα, χωρίς ωστόσο να αποφανθεί ότι τα λοιπά στοιχεία ήταν αμελητέα σε τέτοιο βαθμό ώστε να μη ληφθούν υπόψη στο πλαίσιο της συγκρίσεως των δύο σημάτων. Συνεπώς, υπείχε την υποχρέωση, βάσει της ως άνω νομολογίας, να προβεί σε σύγκριση λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των στοιχείων που συναποτελούν τα αντιτιθέμενα σημεία.

45 Ωστόσο, το τμήμα προσφυγών έλαβε υπόψη, όπως πράγματι όφειλε, κατά την εκτίμηση της οπτικής ομοιότητας των αντιπαρατιθέμενων σημείων, όχι μόνον τα κυρίαρχά τους στοιχεία όπως τα είχε καθορίσει, ήτοι τα λεκτικά στοιχεία «aris» και «arisa», τα οποία έκρινε ως σχεδόν πανομοιότυπα, και το λεκτικό στοιχείο «assurances s.a.», αλλά και τα εικονιστικά στοιχεία, τα οποία έκρινε ως διαφορετικά (σημείο 52 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

46 Ομοίως, κατά την εκτίμηση της ηχητικής ομοιότητας των αντιπαρατιθέμενων σημείων, το τμήμα προσφυγών συνέκρινε, ομολογουμένως, μόνον τα στοιχεία «aris» και «arisa». Εντούτοις, δεν μπορεί να συναχθεί εξ αυτού ότι το τμήμα προσφυγών δεν προέβη σε συνολική εκτίμηση των ως άνω σημείων, καθόσον έλαβε υπόψη το μοναδικό άλλο στοιχείο που μπορεί να προφερθεί, ήτοι το στοιχείο «assurances s.a.», εκτιμώντας ότι το ενδιαφερόμενο κοινό δεν θα το προέφερε καν λόγω του μη διακριτικού του χαρακτήρα (σημείο 53 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

47 Κατά την εκτίμηση της εννοιολογικής ομοιότητας των αντιτιθέμενων σημείων, το τμήμα προσφυγών επίσης προέβη σε συνολική εκτίμηση των ως άνω σημάτων, καθόσον έκρινε ότι «κανένα από τα σήματα», ήτοι, ελλείψει περαιτέρω διευκρινίσεως, κανένα από τα σήματα εξεταζόμενα στο σύνολό τους, περιλαμβανομένων δηλαδή όλων των λεκτικών και όλων των εικονιστικών τους στοιχείων, δεν σήμαινε κάτι συγκεκριμένο στις κρίσιμες για την υπόθεση εδαφικές περιοχές (σημείο 54 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

48 Τέλος, κατά την ανάλυση του κινδύνου συγχύσεως, το τμήμα προσφυγών επανεξέτασε έκαστο εκ των στοιχείων που συναποτελούν τα αντιπαρατιθέμενα σήματα, είτε αυτά είναι κυρίαρχα είτε όχι, προκειμένου να προβεί σε συνολική εκτίμηση της ομοιότητας των σημάτων, προσδίδοντας μεγαλύτερη σημασία στα κυρίαρχα στοιχεία και μικρότερη σημασία στα λοιπά στοιχεία (σημείο 58 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

49 Κατά συνέπεια, το δεύτερο επιχείρημα της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί.

50 Τρίτον, η προσφεύγουσα βάλλει κατά του συμπεράσματος του τμήματος προσφυγών περί υπάρξεως ομοιότητας μεταξύ των αντιπαρατιθέμενων σημείων, μολονότι είχε διαπιστωθεί ότι, από οπτικής και ηχητικής απόψεως, η ομοιότητά τους ήταν μικρή.

51 Συναφώς, αρκεί η επισήμανση ότι η διαπίστωση μικρού βαθμού οπτικής και ηχητικής ομοιότητας έγινε από το τμήμα ανακοπών και όχι από το τμήμα προσφυγών. Συνεπώς, λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας κατά την οποία η προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου αφορά τον έλεγχο της νομιμότητας των αποφάσεων των τμημάτων προσφυγών του ΓΕΕΑ, κατά την έννοια του άρθρου 65 του κανονισμού 207/2009, και όχι τον έλεγχο της νομιμότητας των αποφάσεων των τμημάτων ανακοπών [βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 31ης Μαΐου 2005, T-373/03, Solo Italia κατά ΓΕΕΑ - Nuova Sala (PARMITALIA), Συλλογή 2005, σ. II-1881, σκέψη 25 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία], το τρίτο αυτό επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελές.

52 Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι το τμήμα προσφυγών υπέπεσε σε πλάνη κρίνοντας, με την προσβαλλόμενη απόφαση, ότι τα αντιπαρατιθέμενα σημεία ήταν παρόμοια.

Επί του κινδύνου συγχύσεως

53 Η σφαιρική εκτίμηση περί του κινδύνου συγχύσεως γίνεται με δεδομένο ότι υφίσταται αμφίδρομη σχέση μεταξύ των συνεκτιμώμενων παραγόντων και, ιδίως, μεταξύ της ομοιότητας των σημάτων και της ομοιότητας των προϊόντων και υπηρεσιών που αυτά προσδιορίζουν. Επομένως, ένας χαμηλός βαθμός ομοιότητας μεταξύ των προσδιοριζόμενων προϊόντων ή υπηρεσιών μπορεί να αντισταθμιστεί από έναν υψηλό βαθμό ομοιότητας μεταξύ των σημάτων και αντιστρόφως [απόφαση του Δικαστηρίου

της 29ης Σεπτεμβρίου 1998, C-39/97, Canon, Συλλογή 1998, σ. I-5507, σκέψη 17, και απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 14ης Δεκεμβρίου 2006, T-81/03, T-82/03 και T-103/03, Mast-Jägermeister κατά ΓΕΕΑ - Licorera Zacapaneca (VENADO με πλαίσιο κ.λπ.), Συλλογή 2006, σ. II-5409, σκέψη 74].

54 Στην προκειμένη περίπτωση, το τμήμα προσφυγών καλώς κατέληξε στο συμπέρασμα ότι υφίστατο κίνδυνος συγχύσεως μεταξύ των αντιπαρατιθέμενων σημάτων δεδομένης, αφενός, της ομοιότητας ή της ταυτότητας των υπηρεσιών που καλύπτονται από τα αντιπαρατιθέμενα σήματα (σημείο 48 της προσβαλλομένης αποφάσεως), εκτίμηση η οποία δεν αμφισβητείται από την προσφεύγουσα και, αφετέρου, της νομικώς ορθής διαπιστώσεως περί ομοιότητας των δύο αντιπαρατιθέμενων σημείων (βλ. σκέψη 52, ανωτέρω).

55 Το συμπέρασμα αυτό δεν μπορεί να κλονισθεί από το επιχείρημα της προσφεύγουσας με το οποίο προσάπτεται στο τμήμα προσφυγών ότι δεν έλαβε υπόψη τη συνύπαρξη στην αγορά, αφενός, του προγενέστερου σήματος και, αφετέρου, του κοινοτικού λεκτικού σήματος ARIS ή του ήδη καταχωρισμένου στις ΗΠΑ σημείου του οποίου ζητείται η καταχώριση ως κοινοτικού σήματος. Υπογραμμίζοντας ότι το τμήμα προσφυγών δεν εκτίμησε ορθώς τα συναφώς προσκομισθέντα αποδεικτικά στοιχεία, η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να εφαρμόσει την αρχή του αμερικανικού δικαίου η οποία είναι γνωστή ως «Morehouse defense» και προβλέπει ότι ο αντιτιθέμενος στην καταχώριση σήματος δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι θίγεται από την καταχώριση αυτή όταν ίδιο ή σχεδόν πανομοιότυπο σήμα με αυτό του οποίου η καταχώριση ζητείται έχει ήδη καταχωρισθεί για τα ίδια ή κατ' ουσίαν παρόμοια προϊόντα και υπηρεσίες από τον αιτούντα την καταχώριση του σήματος.

56 Πρέπει κατ' αρχάς να επισημανθεί, όσον αφορά την επίκληση της ως άνω αρχής του αμερικανικού δικαίου, ότι, κατά πάγια νομολογία, το καθεστώς των κοινοτικών σημάτων συνιστά αυτόνομο σύστημα το οποίο αποτελείται από ένα σύνολο κανόνων και επιδιώκει σκοπούς που προσιδιάζουν σε αυτό, δεδομένου ότι η εφαρμογή του είναι ανεξάρτητη από κάθε εθνικό σύστημα και ότι η νομιμότητα των αποφάσεων των τμημάτων προσφυγών πρέπει να εκτιμάται αποκλειστικά υπό το πρίσμα του κανονισμού 207/2009, όπως έχει ερμηνευθεί από τον δικαστή της Ένωσης [βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 11ης Μαΐου 2005, T-31/03, Grupo Sada κατά ΓΕΕΑ - Sadia (GRUPO SADA), Συλλογή 2005, σ. II-1667, σκέψη 84 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

57 Εν συνεχεία, πρέπει να υπομνησθεί ότι δεν μπορεί, βεβαίως, κατά τη νομολογία, να αποκλειστεί πλήρως το ενδεχόμενο να αμβλύνεται, σε ορισμένες περιπτώσεις, ο κίνδυνος συγχύσεως που διαπίστωσαν τα όργανα του ΓΕΕΑ μεταξύ δύο αντιπαρατιθέμενων σημάτων λόγω της συνυπάρξεως στην αγορά προγενέστερων σημάτων. Εντούτοις, το ενδεχόμενο αυτό μπορεί να λαμβάνεται υπόψη μόνον εάν, τουλάχιστον κατά τη διάρκεια της διαδικασίας σχετικά με τους σχετικούς λόγους απαραδέκτου ενώπιον του ΓΕΕΑ, ο δικαιούχος του αμφισβητούμενου κοινοτικού σήματος απέδειξε προσηκόντως ότι η συνύπαρξη αυτή οφειλόταν στο ότι δεν υπήρχε κίνδυνος να προκληθεί στο ενδιαφερόμενο κοινό σύγχυση μεταξύ των προγενέστερων σημάτων που αυτός επικαλείται και του προγενέστερου σήματος στο οποίο η παρεμβαίνουσα στηρίζει την ανακοπή της, υπό την προϋπόθεση μάλιστα ότι τα εν λόγω προγενέστερα σήματα και τα αντιπαρατιθέμενα σήματα είναι ίδια [προπαρατεθείσα απόφαση GRUPO SADA του Γενικού Δικαστηρίου, σκέψη 86, και απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2007, T-101/06, Castell del Remei κατά ΓΕΕΑ — Bodegas Roda (CASTELL DEL REMEI ODA), σκέψη 76].

58 Στην προκειμένη περίπτωση, αφενός, τα στοιχεία που προσκομίσθηκαν προκειμένου να αποδειχθεί η χρήση του λεκτικού κοινοτικού σήματος ARIS από την προσφεύγουσα δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη, καθόσον το σήμα αυτό διαφέρει από τα αντιπαρατιθέμενα σήματα, τα οποία είναι αμφότερα εικονιστικά. Αφετέρου, τα προσκομισθέντα αποδεικτικά στοιχεία, τα οποία αναπαράγουν το επίμαχο σήμα όπως αυτό είναι καταχωρισμένο στις Ηνωμένες Πολιτείες και συνίστανται, αφενός, σε αποσπάσματα του ιστοτόπου του πρώην δικαιούχου του επίμαχου σήματος στο διαδίκτυο και, αφετέρου, σε άρθρο της 21ης Ιουλίου 2010, όπου γίνεται μεταξύ άλλων λόγος για τις υπηρεσίες ασφαλίσεως που παρείχε υπό το εν λόγω σήμα ο πρώην δικαιούχος του, αφορούν αποκλειστικώς το

σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση και δεν παρέχουν καμία ένδειξη σχετικά με την παρουσία του ως άνω σήματος στην αγορά της Ένωσης, στοιχείο κρίσιμο στην προκειμένη περίπτωση, ούτε, κατά μείζονα λόγο, σχετικά με τον τρόπο που τα δύο αντιπαρατιθέμενα σήματα παρουσιάστηκαν στο ενδιαφερόμενο κοινό στη συγκεκριμένη αγορά.

59 Κατά συνέπεια, όπως έκρινε και το τμήμα προσφυγών με την προσβαλλόμενη απόφαση (σημεία 27 και 28), επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τα προσκομισθέντα από την προσφεύγουσα στοιχεία δεν αποδεικνύουν ότι συνυπήρχαν σήματα ίδια με τα αντιπαρατιθέμενα σήματα ούτε, κατά μείζονα λόγο, ότι η συνύπαρξη αυτή θα άμβλυνε τον κίνδυνο συγχύσεως μεταξύ των τελευταίων κατά την έννοια της προπαρατεθείσας νομολογίας, χωρίς μάλιστα να απαιτείται να εξετασθεί το παραδεκτό του παραρτήματος 11 της προσφυγής, όπου εκτίθεται η αρχή «Morehouse defense», ούτε του παραρτήματος I.1 b του υπομνήματος αντικρούσεως της παρεμβαίνουσας, το οποίο προσκομίστηκε από αυτήν προκειμένου να αντικρούσει την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας σχετικά με την ύπαρξη τέτοιας συνυπάρξεως στην αγορά.

60 Από το σύνολο των ανωτέρω εκτεθέντων συνάγεται ότι το τμήμα προσφυγών ορθώς κατέληξε στο συμπέρασμα ότι υφίσταται κίνδυνος συγχύσεως και απέρριψε την προσφυγή κατά της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών.

61 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί ο μοναδικός λόγος ακυρώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα και, συνακόλουθα, να απορριφθεί η προσφυγή στο σύνολό της, χωρίς να απαιτείται να εξετασθεί το βάσιμο του επιχειρήματος της παρεμβαίνουσας σχετικά με το παραδεκτό της προσφυγής ενώπιον του τμήματος προσφυγών.

Επί των δικαστικών εξόδων

62 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα.

63 Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με τα αιτήματα του ΓΕΕΑ και της παρεμβαίνουσας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την Argo Group International Holdings Ltd στα δικαστικά έξοδα.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 20 Μαΐου 2014.

(υπογραφές)